

Arrest

nr. 125 196 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 20 januari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging op grond van haar huwelijk met een Belg van Turkse origine.

Op 23 april 2010 verleende het parket van de procureur des Konings een negatief advies.

Op 20 mei 2010 werd het visum geweigerd. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 29 juni 2010 besliste de verwerende partij om haar beslissing tot weigering van een visum in te trekken. Diezelfde dag nam de verwerende partij evenwel een nieuwe beslissing tot weigering van afgifte van een visum. Ook tegen deze nieuwe beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 46 976 van 4 augustus 2010 verwierp de Raad voormeld beroep.

Op 21 juni 2011 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

Op 29 september 2011 werd het visum opnieuw geweigerd.

Op 21 januari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 20 juni 2013 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 juli 2013 diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 9 januari 2014 nam de verwerende partij wederom de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag van betrokkene voor een D-visum werd op 29.06.2010 geweigerd door de visadienst van de dienst Vreemdelingenzaken op basis van de volgende motieven:

'Op 27.10.2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van K (B) H, geboren op (...)1989 van Turkse nationaliteit om haar echtgenoot in België, K A, geboren op (...)1989 van Belgische nationaliteit te vervoegen.;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 30.07.2009 in Turkije in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet gedaan worden op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR codex. Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft. Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag een interview werd afgenomen van de echtgenote op de Belgische ambassade, waarbij de volgende documenten gebleken zijn:

K H verklaart dat ze haar man voor de eerste maal ontmoet heeft op 03.07.2008 en dit in Turkije

Er bestaat een familieband tussen beiden: mijnheer is immers de kleinzoon van de tante van mevrouw.

Betrokkene werden aan elkaar voorgesteld door de tante aldus mevrouw.

Mevrouw weet niet waar haar schoonouders of haar schoonbroers en schoonzussen wonen.

Mevrouw kent de geboorteplaats van haar echtgenoot niet.

Volgens mevrouw werd haar man in het ziekenhuis opgenomen op 10.07.2008, dus één week na hun eerste ontmoeting.

K H verklaart dat er een verlovingsfeest plaatsvond op 03.07.2009, thuis in Yozgat.

Volgens haar werd het huwelijk voltrokken op 20.07.2009, terwijl dit volgens de huwelijksakte 30.07.2009 moet zijn.

Ze beweert dat een religieus huwelijk plaatsvond op 15.07.2009. Daarnaast dient te worden opgemerkt:

De broer van K H, B I is drie weken voor zijn zus ook in Turkije in het huwelijk getreden met een Belgische onderdane.

De zus van mevrouw verblijft momenteel reeds in Nederland.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.01.2010 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Tongeren met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het kader van het door het parket ingestelde onderzoek werd een verhoor afgenomen van de echtgenoot door de lokale politiezone Gaoz. Hierbij is het volgende gebleken:

K A verklaart dat mevrouw een beetje familie is van hem.

Mijnheer weet niet waar zijn echtgenote geboren is.

Hij zou haar 2 à 3 jaar geleden hebben leren kennen. Volgens de man is hij twee keer naar Turkije gegaan: de eerste keer in 2007, de tweede keer in 2009. Dit is alleszins tegenstrijdig met de verklaring van mevrouw dat ze elkaar in 2008 hebben ontmoet.

Volgens mijnheer verblijft hij tussen 10.07.2009 en 03.08.2009 in Turkije en was het gedurende deze periode dat de verloving van het huwelijk plaatsvond. Volgens mevrouw echter zou de verloving plaatsgevonden hebben op 03.07.2009.

Mijnheer verklaarde: "mijn vader vertelde mij dat er een meisje was en dat zij wilden dat ik ermee trouwde. Ik vertelde toen dat ik dit ook wel wilde. "

Mijnheer is zeer onduidelijk over de data van het wettelijke en het religieuze huwelijk: eerst verklaard hij dat het wettelijk huwelijk op 27.07.2009 en het religieuze huwelijk twee dagen later plaatsvond, om daarna te stellen dat het religieuze huwelijk op 27.07.2009 was en het wettelijk huwelijk op 29.07.2009. Deze verklaringen zijn niet alleen strijdig aan de beweringen van mevrouw, bovendien zijn elk van de opgegeven data van het wettelijke huwelijk verkeerd.

Volgens mijnheer spreekt hij elke dag via internet met zijn vrouw. Hij kent haar e-mail adres niet. Hij verklaart dat mevrouw gestudeerd heeft, maar hij weet niet wat voor studies ze gevolgd heeft. K A verklaart dat zijn ouders in Turkije geld gekregen hebben van de ouders van H. Dit zou gediend hebben om het huis dat zijn ouders gekocht hadden, te helpen financieren.

Volgens de man heeft hij na het huwelijk met mevrouw geslapen, maar werd het huwelijk niet geconsumeerd. Waarom dit niet gebeurd is, kan hij niet verklaren.

Mijnheer verklaart foto's te hebben van het huwelijk, maar deze zouden nog steeds op zijn fototoestel staan.

De getuigen op het huwelijk waren beambten op het gemeentehuis in Turkije.

In zijn advies van 23.04.2010 stelt de Procureur des Konings op basis van de hogervermelde elementen dat het onderzoek voldoende elementen opleverde die wijzen op een schijnhuwelijk. Het huwelijk is er bijgevolg niet op gericht op een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel op het verschaffen van een verblijf rechterlijk voordeel voor de vrouw in hoofde van haar status als echtgenote.

De procureur des Konings verleent bijgevolg een ongunstig advies met betrekking tot de aflevering van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit een het Belgisch rechtsbeletsel en een miskenning van het instituut kan een scheiding uitmaken van de Belgische internationale openbare orde. (artikel 21 Wetboek Internationaal Privaatrecht). Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25.04.2007, van kracht geworden op 01.06.2008.'

Betrokkene diende hiertegen beroep in. Dit beroep werd verworpen op 05.10.2010.

Een beroep tegen de beslissing van 29.06.2010 werd ingediend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg. Dit beroep werd verworpen op 03.11.2010.

Op 21.06.2011 diende mevrouw K H een nieuwe visumaanvraag in, om haar man te vervoegen.

Bij deze nieuwe aanvraag werd er geen enkel nieuw element toegevoegd. De beslissing van 29.06.2010 blijft behouden.

Niettegenstaande deze feiten kwam betrokkene naar ons land met een visum-C afgegeven op het Italiaans consulaat in Turkije en diende zij op 21.01.2013 een aanvraag gezinshereniging in.

Gelet op het feit dat er geen nieuwe elementen aangebracht werden met betrekking tot voornoemd huwelijk, is de aanvraag zonder voorwerp daar het huwelijk reeds door de visadienst-Vreemdelingenzaken niet erkend werd. De aanvraag tot verblijf wordt bijgevolg geweigerd. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat art. 8 EVRM luidt:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en Zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr.210.029)

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten, wordt het art. 8 EVRM geschonden.

Dat verzoekster immers wederrechtelijk uit haar familie- en haar gezinsleven en haar woning wordt gerukt. Dat verzoekster immers reeds meer dan 4,5 jaar getrouwd is met de heer K A, van Belgische nationaliteit, en reeds meer dan een jaar feitelijk met hem samenwoont.

Dat er in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, zodat in elk geval een inmenging op basis van art. 8 EVRM in het privé- en gezinsleven dient in overweging te worden genomen.

Dat het een taak is van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Dat verwerende partij alleszins geenszins nog maar een poging doet om een dergelijk evenwicht aan te tonen, gezien de beslissing elke motivering ontbeert.

Dat het gezinsleven niet elders kan plaatsvinden, gelet op het feit dat de heer K A enkel de Belgische nationaliteit heeft.

Dat het gezinsleven dan ook enkel kan plaatsvinden in België.”

Opdat de verzoekende partij zich zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient zij het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Immers wordt de relatie tussen verzoekende partij en dhr. A K niet erkend als een duurzame levensgemeenschap, doch hebben de Belgische autoriteiten geoordeeld dat het door betrokkenen in Turkije afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft.

Tegen deze weigering van erkenning hebben de verzoekende partij en dhr. A K beroep ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent, dat evenwel verworpen werd.

Aldus blijkt op heden niet onomstotelijk dat er sprake is van een werkelijke relatie die niet slechts het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de verzoekende partij beoogt.

Terwijl ook het loutere gegeven dat verzoekende partij en haar zogenaamde partner sedert januari 2013 zouden samenwonen op hetzelfde adres op zich niet aantoonde dat er een effectief beleefd gezins- of familieleven is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien moet geheel ten overvloede worden aangestipt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Derhalve dient zelfs als zou het gezinsleven zijn aangetoond, *quod non*, geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Met het loutere betoog dat haar vermeende partner de Belgische nationaliteit heeft, toont ze deze onmogelijkheid niet aan. Bovendien dient toch te worden aangestipt dat de vermeende partner van de verzoekende partij weliswaar van Belgische nationaliteit is, doch van Turkse origine is.

Voorts merkt de Raad op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij verwijst ook nog naar artikel 22 van de Grondwet.

Uit de bepalingen van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. De inhoud van artikel 22 van de Grondwet is gelijklopend aan artikel 8 van het EVRM. Het volstaat dan ook te verwijzen naar hetgeen hiervoor werd uiteengezet.

Artikel 22 van de Grondwet kan echter niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat er geen redenen terug te vinden zijn voor de weigering van haar aanvraag. Ze meent dat de bestreden beslissing slechts een korte geschiedenis weergeeft van haar vorige aanvragen. Ze stelt dat op geen enkele wijze duidelijk wordt gemaakt waarom deze aanvragen relevant zouden zijn. Bovendien is ze van oordeel dat de inhoud van de beslissing verkeerd is en dat er geen onderzoek werd doorgevoerd. Ze stelt dat de beslissing van 29 juni 2010 inmiddels volledig achterhaald is. Ze stipt aan dat de heer B, zowel als haar zus, die in deze beslissing worden geciteerd, nog steeds een gelukkig huwelijk leven hebben en dat deze aldus nooit een verblijfsvoordeel hebben beoogd. Verder stipt ze aan dat de verklaringen van haar partner zoals geciteerd in de beslissing van 29 juni 2010 niet in overeenstemming zijn met zijn werkelijke verklaringen. Voorts gaat de verzoekende partij in op het advies van het parket en betwist zij de bevindingen van dit advies. Tot slot stipt de verzoekende partij aan dat zij op 29 juli 2013 19 overtuigingsstukken heeft neergelegd die een nieuwe beoordeling ten gronde rechtvaardigen en dat de verwerende partij deze stukken naast zich heeft neergelegd zonder enige motivering.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is. Dit stemt overeen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Tevens dient te worden aangestipt dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS 20 december 2001, nr. 93.123).

Wanneer verzoekende partij in staat is een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De Raad zal zich dan ook beperken tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, beperkt de bestreden beslissing zich niet tot het weergeven van al haar vorige verblijfsaanvragen, doch geeft de bestreden beslissing ook aan waarom zij verwijst naar de vorige aanvragen, met name om aan te tonen dat het huwelijk van de verzoekende partij niet werd erkend in België. In de bestreden beslissing wordt ook aangestipt dat het beroep tegen de erkenning van dit huwelijk werd verworpen door de rechtbank van eerste aanleg. Voorts stipt de beslissing aan dat er met betrekking tot dit huwelijk geen nieuwe elementen werden voorgebracht met dit huwelijk, met name dat dit huwelijk nog steeds niet werd erkend.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de eerdere visumaanvragen en eerdere weigeringsbeslissingen – en met name de verwijzing naar de beslissing d.d. 29 juni 2010 - niet relevant zou zijn.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier genoegzaam dat de Belgische autoriteiten weigeren het in Turkije afgesloten huwelijk van de verzoekende partij te erkennen. Reeds bij beslissing van 29 juni 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de afgifte van een visum gezinshereniging aan verzoekende partij geweigerd, om reden dat het huwelijk van verzoekende partij niet erkend werd. In de motivering van de beslissing van 29 juni 2010 werd hiervoor verwezen naar het negatief advies van het parket.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de beslissing van 29 juni 2010 ‘volledig achterhaald’ zou zijn en zij verwijst naar de beweerde huidige levenssituatie van haar broer en zus, dient vastgesteld te worden dat deze beweringen aangaande de levenssituatie van haar broer en zus geenszins afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Met name werd door de verwerende partij correct gemotiveerd dat het huwelijk van de verzoekende partij reeds op 29 juni 2010 door de visadienst van de Dienst Vreemdelingenzaken niet erkend werd. In zoverre de verzoekende partij poogt de vaststellingen van het parket te weerleggen, dient de Raad aan te stippen dat het hem niet toekomt de beoordeling gemaakt door het parket over te doen. De verzoekende partij heeft reeds de kans gekregen om de beoordeling van het parket aan te vechten bij wijze van een beroep in eerste aanleg tegen de beslissing tot niet erkenning van haar huwelijk, bij de rechtbank van eerste aanleg. Dit beroep werd echter verworpen. Indien de verzoekende partij het niet eens was met het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dan had zij nog een hoger beroep kunnen indienen, hetgeen zij echter nagelaten heeft te doen, waardoor de weigering van de erkenning van het huwelijk inmiddels definitief is geworden. Op heden staat het vast dat het huwelijk niet door de Belgische overheid erkend wordt en dit wordt ook aangegeven in de bestreden beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het verblijfsrecht aan de verzoekende partij te weigeren om reden dat haar huwelijk niet erkend wordt.

Terwijl in tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen wel degelijk rekening werd gehouden met de door haar voorgelegde stukken, doch dat door de gemachtigde van de staatssecretaris werd vastgesteld dat deze geen nieuwe elementen betreffen met betrekking tot voornoemd huwelijk.

Het loutere feit dat de verzoekende partij kennelijk een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde betreffende de door haar voorgelegde stukken, impliceert uiteraard geenszins dat door de gemachtigde een onredelijke beslissing zou zijn genomen. De verzoekende partij maakt zulks middels haar uiteenzetting niet aannemelijk.

De bestreden beslissing is ten genoegen van recht omkleed met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen.

De *in casu* bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU